

مسافره

پیغله

writer / said adrees /
sadat

Ketabton.com

ناول

مسافرہ پیغلہ ناول

لیکوال سیدادریس سادات#

ترتیب کوونکی رنگ لیکوال#

ڈیزاین تسکین خان#

ایمیل:king.adil.rs@gmail.com

مرستہ:امجد علی نیازی

دداسی بنکلو ناولونو لوستلو لپارہ سادات

کتابتون سرہ خانونہ جوین کری پہ

لانڈیلینک کلک وکری او جوین شی

لینک: <https://chat.whatsapp.com/BKftATVZgh494KdycomZuY>
دمشکل پہ وخت کی دلانندی شماری سرہ
رابطہ کولای شی
نمبر: 0779011816

سریزه

مسافره پیغله ناول دا یوه میاشت کیری
. چی ډیر ورونو یی غوښتنه کوله
دواتسپ او تلگرام په گڼو کتابتونونو
کی زیات ورونه ورته په طمع وو
دادی اوس می درته ایلوډ کر ویی
لولی خوند ورنه واخلی
او مور پخپلو دعاگانو کی یاد ساتی
"ستاسی ورور" سید ادريس سادات

ڊال۽

دا چي نن ورڃ زه دڪانڪور په امتحان
ڪي ڊپنٽو ادبياتو پوهنځي ته ڪامياب
. شوم

نو تاسي ٿولو ورونو ته مي دشيريني
. په پار دمساڦره پيغله ناول ڊال۽ ڪر
. ويي لولي او خوند ورنه واخلي مننه

دما سپین دری بجی وی داوړي
اوړدی اوړدی ورخی او سخته گرمي
وه.

دخا مخی ته دری بوقی پرتی وی یوه
می راواخیسته لاستی کی می یی پری
واچاوه.

. بوقه می خاه ته کوزه کړه
دگر می مړه خوله راباندی راماته وه
دلاس نه می دخو خله رسی په خوشی
کولو سره رسی دخاه داو بو تل ته
ورسیده.

یو دم رسی ډیره درنه شوه
ما چی به هر خومره خواری پری

. کوله

خونه وچتیده خه وو په لاره یو خو تنه
. لاروي راروان وو

ورناره می کره تر خو کومک راسره
وکړي.

هغوي خه وو تکره وو په ډیر زور مو
. دڅاه څخه پری (رسی) راکش کړله

هر کله چی بوقه دڅاه سر ته
. راورسیدله

نو ومو لیدله بوقه کی یوه شادي (بیزو
(ناسته وه

. فکر کووم وری وه

زما په گنده کی لږ څه وچه ډوډی او
پپاز ایښي ول

ٽول ٻي وڃورل
نور ٻي راڻخه خولي وٽختوله
زه هڪ حيران شوم چي دا لاڻه رقم
موجود دي مورن ورسره خه وڪرل
او دي راڻخه خولي وٽختوله
شيبه به نه وه تيره چي تڪه توره ڇهره
ٻي دلري حايه رانڪاره شوه
لاس کي ورسره زما خيرنه خولي وه
چي رانبردي شوه ومي ليدل چي خولي
ٻي راته ٽوله له جنغوزيو نه رادڪه
ڪري وه
واه سخت خوش شوم حڪه چي يو
. حيوان هم دا احسان غلام دي
داوخت نو دخيل جومات دزور امام

. خبره راپه ياد شوه
هغه به مور ته اکثر ويل چي تل خه
وگري هغه كه دانسان سره وي ياد
. حيوان سره
كه نور څوك مو گوري يانه هاغه
لوی ذات خو مو گوري
او هماغه لوی ذات به يي بدله هم
درکوي
زمور کلی زمور دمهلې په ټولو کليو
کي تر ټولو لوی کلي وو
ننگرهار کي يي خلک په ستن نوم
يادوي
ستن ريشتيا هم چي ډير خوندور
ماحول خوندور غريپانه ژوند لري

مور به سهار وختي وخت کی تل تلو
دغره خخه به مو لرگی راورل کور
ته.

په همدی ورخ هم زه لرگو پسی روان
وم تری شوم او غوبنتل می لدی خاه
خخه اوبه وخبتم.

له همدی ورخی خخه پدی لاره کی
زما ددگی شادی سره ملگرتیا جوړه
سوه.

زه چی به هره ورخ ورتلم
ده به زما خولی ورله او دجنغوزو نه
به یی پکه راورله
غره کی یوه ونه هم دجنغوزی نه وه
خونه پوهیرم چی دی به داجنغوزی له

کومه کول.

یوه ورځ داختر رخصتي وه زمور
کلي ته له خار څخه بلها ډیر سیلانیان

راغلي ول.

زه په غره کی دخپلی شادي سره په
. لوبو مصروف وم

داوخت می مخی ته یو لوی موټر
ودرید فکر کووم فورنر وو. دموټر
څخه دپتلون والا انجونی چی یو هلک
ورسره وو راووتل.

زما خواته راغلل دشادي په لیدو بیخي
حیران شول.

زما شادي هم ورڅخه وبیریده خو
هغوي ورته لگه ډوډی واچوله نو

شادي هم پوهه سوه چي شر مي نه
غواړي خير مي غواړي
انجونو ماته وويل: داشادي دي خپله ده
که خپله مو وي نو قيمت يي وايه چي
درڅخه يي رانيسو
د انجونو په منځ کي ولاړي انجلي مي
بيخي فکر ځان ته جذب کړ
په تندي يي تور خال بيله مزه کوله
انجونو رباندي څوځله اواز وکړ ويل
يي شادي که مو خپله وي مور يي
اخلو
ما ورته وويل: داشادي مي ملگري ده
اودا چي زه دي غر ته راشم نو دازما
لپاره رازي

انجونو په کت کت و خندل زما شادي
منډه کړه شيبه وروسته يي لږ
جنغوزي ورته پلاستیک کی راوړل
خال والا انجلی خپلی خور ته
وويل: خوری زه هم غواړم دغسی یوه
شادي ولرم تر څو خپلی غمجنی
خاطری ورته ووايم .
هغه راته داسی ناسته وي لکه وس چی
راته داشادي ناسته ده او یوه یوه خبره
مو داسی اوري لکه په خبرو می چی
پوهیږي .
اوزه چی هر وخت درد منده یم هغی
ته په حال ویلو باندي خپل ټول دردونه
له خپلی اوږی څخه بنکته کړم .

ما به خپلی شادي ته په کوکو ویل
زما کوکو هم کت مت همداسی وه هر
کله چی به ورته زه راغلم ده به لاس
دزنی لاندی داسی کینود لکه چاچی
ورخودلی وي

بیا به نو ما ورته دخپل نریدلی ژوند
دهر غم او درد قیصه کوله
ما په خپلی کوکو باندی غصی هم
کولی

او سهار وختي به می غره ته ددی
لپاره خان رساوه چی کوکو به راته په
انتظار وي

دهغی سره په کیناستلو کی زما
ژوندوو فکر کووم هغه هم همداسی وه

•
حُڪه به نو سهار وختي راته دخولي
. جنغوزيو سره انتظار ناسته وه
پدي ورخ دا انجوني ولاړي زما كو كو
به هره ورخ سهار وختي زما په
انتظار ناسته وه
. يوه ورخ چي راغلم گورم كو كو نشته
سخت خفه شولم
ټوله شپه راباندي غم تيره شوه ما ويل
چي نن څنگه نه وه راغلي سبا دكو كو
په خاي راته پوره دشاديانو لښكر
هماغه خاي كي ناست وو خو زما
كو كو پكي نه وه
چا راته وويل چي روسان كلي ته

راغلي وو او دځنگل نه يي څه
حيوانات ويورل
. او روسان لاتراوسه په کلي کی دي
سبازي
په ډيرو پښتنو می دروسانو ځای پیدا
کر روسانو زموږ دکلي لاندی ساحه
.. برکوټ کی يي اړولی وه
زه نو څه په بيغمه زړه ور غلم
خو ددروازی ساتونکو دوه دری کلکی
. کلکی سپیری وو هلم
. او راويي گرځولم
پوه شوم چی دی ځای ته ننوتل دومره
اسانه ندي
لری ځای نه ورته په تمه شوم او

دموقع انتظار می کاوه
یو وخت کی عسکر بدلیدل
نو هغه بل چی ولارو زه دی نوي پسی
ور غلم ورتہ می وویل: ورور دلته دننه
. می ورور دی هغی سره می کار دی
ویل یی دورور نوم دی خه دی
هک پک حیران سوم چی وس ورتہ
خه ووایم
خو بس دخان نه می ورتہ
. وویل: هارون دی
ویل یی سمه ده ورشه
دننه ډول ډول عسکر ولارو وو خو بس
ما به ورتہ ویل چی هارون می ورور
دی هغی سره می کار دی

آخر کی یو نفر بل رانه پښتنه وکړه
چی چاسره مو کار وو ما ورته
وویل: هارون سره ههههههه
دانفر پخپله هارون وو ویل یې خاڅه
خبره وه هارون ته موڅه ویل زه
هارون یم بیخي نو خوله می ودریده
خلاصه داچی ملگرو ته یې اواز ورکړ

.
او په قید خانه کی یې بندي کړم
. په قید خانه کی تکه توره تیاره وه
. زما سر ته یې توره ټوټه اچولی وه
هیڅ خای راته نه بنکاریده داخونه هم
تکه توره وه
پدی خونه کی نور هیڅ نه وو خو بس

دیو خو انجونو زگیر وی اوریدل کیده
ما چی غور و نیو دزگیر ویو په طرف
می خان لږ څه ورکش کړ چی ور غلم
دری انجونی وی

ژړل یی نه خو ددر د زگیر وی یی
کول

ما ورته وویل: سلام علیکم
دمقابل لوری نه هیڅ جواب رانگی
بلکی غلی شول بیخی

ما ورته بیا وویل: زه یی هم راوستی یم
او دی کوته کی یی بندی کړی یم
ویل یی تاسی څوک یاست

خیر دی دخدای روی و منه مور ددی
ظالمانو نه خلاص که

ما ورته وويل :ما ديوى شادي
دخلاصولو هڅه كوله دغه حال مى شو
.

كه ددرى انجونو دخلاصولو هڅه وكم
. نو څه حال به مى شي

ههههههه

. هيڅ ځواب چا رانكړ

. يو څه وخت لپاره خاموشي خپره وه

خو وروسته بيا يو دوه تنه عسكر

راغلل او يوه انجلى يې په زور لډى

.ځايه بوتله

انجلى ماته ډير عذر وكړ چى ما

ورځينى بچ كړه

.خو هم زما لاسونه تړل شوي وو

. او هم می دومره وس نه درلود
خو دانتقام لمبو می په سینه کی خای
ونیو.

داروسان زموږ دگټی لپاره نه وو
راغلی چی زموږ وطن جوړ کړی
بلکی راغلي وو چی افغانان بی عزته
کړي.

دافغانانو غیرت او شمله دخاورو سره
خاوری کړي.

تر څو بیا داسی کومه خبره څوک
ونکړي چی افغانان دغیرت یو نمونه
ده.

ددی هر څه حساب به ضرور
. دروسی هیواد ورکوي

د نړيوال قانون له مخې هيڅ هيواد ددی
حق نلري چی په بل هيواد باندی
. دالوتکو له لاری بمبار وکړي
خو هرکله چی روسیي زموږ په
مشرقي کی بمباری کولی نړيوال چپ
ناست ول

.ددی حساب به نړيوال هم ورکوي
بس خدای دی یو ځل موږ پخپلو پخو
. ودروي

.بیا نو موږ داحمدشاه ابدالي لمسي یو
. او میرویس خان مو غور نیکه دی
د شامحمود په رقم زړور وکمنان مو
په وطن کی تیر شوي دي
داوینی چی زموږ په رگونو کی

بهيري.

پدی وینه کی دهماغو سترو ککریو
جوش پروت دی

بس خدای تعالی دی مور پخپلو پینو
ودروي بیا ورته گوره چی خپل غچ
خنکه اخلو

ددی انجلی سره دظلم زیاتی نه
وروسته زما خخه خپله شادي له یاده
ووتله

بس غت ارمان می همدا وو
چی کومه لاره پیدا کړم او دغه رزیل
خلک دخپل وطن نه وشړم
انجلی یی سهار بوتلی وه او مازیگر
یی راوستله او مازیگر یی بله خور

بو تله هغه يي سهار راوستله
زما لپاره داوخت داسی تيريدلو لکه
کال دوه دری حلی می خپل سر دیواله
سره وواهه
حکه چی یو خوانه می ننگ غیرت او
پښتو رانه ډیر څه غواړي او دبلې
خوانه یي راته لاسونه خوله او سر
تړلی وو
ډیره سخته داسی لمحہ که چیرته زما
پر حای هر څوک وایي نو ضرور به
یي حان وژلای وو
خو زما غټ ارمان داوو چی خالی
لاسونه می خلاص شي
انشالله دانجونی می ضرور حان سره

بيولي.

دوه دري شپي وروسته مو دتيختي
پلان جوړ کړ.

. ددوی انجونو مشره خور ثنا نومیده
ما ثنا ته دتینتی خبره وریاده کړه خو
هغوی راپوری وخنډل ویل یې مور
پوره داخور میاشتی وشو ونشو
تختیدلای او ته دریمه ورځ باندی
تختی.

ما ورته وویل :په ما باور ولر ه انشالله
. چی انتقام لپاره وروستو راحم
ددی پوستی یو عسکر رانه خدای که
ژوندی لار شي خونن شپي ته باید چی
وتختو.

کشری خور یی وویل: مادپخوانه
دتیختی یوه منسوبه جوړه کری وه
خو خور می راسره نه منله
انجلی وویل: مور دری تنو نه هره
ورخ یوه یوه وړی
او هلته یی قومندانان او عسکر دخپلو
لوبو وسیله ورخینی جوړوی
..هره ورخ مرو او ژوندی کیرو
مور باید شاوخوا ته سترگی وغړوو
. که چیرته مو کوم چاقو په نظر راغی
باید هغه دلته راوړو
او ددی خای عسکر ډیر شراب څښي
دوهمه انجلی باید شراب راوړی

او دريمه بايد اڀيم راوڀري
هو ريشتيا هم داڀيره خه طرحه وه
موږ ومنله چي همداسي به كوو كه
چيري تاسي خپل كارونه په خه ډول
سرتو ورسول
نو پوه شي چي موږ كاميابيرو انشالله
لومړي يي يوه انجلي بوتله هغي دپلان
سره سم چاقو راوږ
بله والاږه هغي هم شراب راوږل
خو دريمه داڀيمو په راوږلو كي ناكامه
شو
ويل يي ما ټوله اشپز خانه او نور ډير
خايونه ورسپسي وكتل
خو اڀيم مي پيدا نكړل

سخته وه خو سبا ته په تمه شو
هر کله چی انجونی بیدیدی ما ورته
وویل: تاسی راحی نن به خان وازمایو
چی خه کولای شو کنه
ویل یی سمه ده
په چاقو می اول دتولو انجونو لاسونه
ور خلاص کرل
او دسر د توتی پری می هم پری
و شکولو
داوخت یی نو دری واره خورگانی
همدلته پریخی وی خو بیا هم عسکر نه
خکاریدل
فکر کووم هلته یی نوری انجونی هم
ساتلی وی

خو په کومه ټوټه چی می سر تړل
شوی وو

هغه می دساتونکی په غاړه کی واچاوه
او ټوټه می کلکه دزدان په سیخ پوری
وتړله

نور می دساتونکی په خوله کلک لاس
. کینود دچغو کوبنبن یی کاوه
. خو ما پرینبند

انجلی نه می شراب واخیستل ټول می
ورته په سر وارول
. عسکر هم نشه شو

. او از یی خف شو
همدی عسکر به انجونی په زوره لدی
. حایه ورلی

سخته غوصه می ورته راغلی وه
جابی می یی دجیب نه راوباسله
دزندان دروازه می خلاصه کړه
عسکر چی می ولید یو رقم بل ډول
ستایل یی وو

سره غت غت بریتونه دویختانو نه یی
گیری ته یو غته لیکه لکه دسپور می
پشان تاوه شوی وه

سور مخ یی وو
دانجلی نه می چاقو واخیست ورته
ومی ویل تاسی هاخوا وگوری
همدلته می مردار کړو
په قلاز قلاز وخوئیدو
خه وو ټول عسکدر په خپلو نشو او

تماشو ډوب وو.
ماته هم څه درس حاصل شو.
چی دوی دشیپي ناوخته وخت کی نشه
کي وي.
او که هر څوک پری حمله وکړي
نو ختمیدلای شي.
دبیرون خالي دوه عسکر پیری ته ولاړ
وو.
انجونو وویل: چی دوی هم په مور
مصرفولای سو.
او وتی شو تری
ما ورته وویل: نا همدومره بی عزتي
مو چی وشوه همدا بس ددی نه
وروسته به انشالله دیوی افغانی خور

عزت هم نه لوٽل کيڙي .
ما ورته وويل :ماسره يي لاره شته
تاسي يي خالي تماشه کوي
تاسي به داسي وکړي چي عسکر
څنگه بلي خواته ولاړل
سيده به راووزي سمه ده
او ديوي انجلي نه مي تور پروني
واخيست
پروني مي دسر نه تاو کړ دلري خاي
نه مي عسکرو ته غږ وکړ
ليوه ليوه
عسکرو منډه کړه زما د پلان مطابق
انجوني راووتلي عسکر لاړل دليوه
خواته .

او موږ راغلو خپل کور ته
. ها ما دخپلی کورنی خبره نه وه کړی
زما کورنی دامهال وړه نه وه بلکی
زما دغور نیکه پلار هم ژوندی وو او
هغه د 125 کالو وو
موږ ټول په یو لوی کور کی اوسیدلو
او اتفاق نو بیا زموږ دخلکو ټولو
افغانانو ته څرگند دی
غور نیکه می داسی حساب
دماشومتوب نه جوړ کړی وو چی هر ه
. انجلی یا هلک به پیدا شو
بس هلک ته به یی انجلی ور مبارکه
کړه .
ماته یی هم یوه په نوم کړی وه

چی زما او دهغی نیکونه سره ورونه
ول.

زه پدی انتخاب تر دی مهاله هیخ خفه
نه وم .

خو خفه دیته وم چی مشران می ډیر
زیات دي او که چیرته دادرى خوانی
انجونى په خپل پوره کلي ورننباسم
نو دبد نامى اوربه می ډیر ژر غاړه
پری کړي

حکه چی یو خو پښتو ده او بل ماته یی
اول نه یوه انجلی په نوم کړی وه..
هغی انجلی به څه ویل: خو دډیر فکر
وروسته می انجونى خار ته روانی
کړی.

انجونی پخپله دغزني وی
خو چی جیب ته می وکتل هیخ روپی
راسره نه وه
پریکړه می وکړه چی انجونی به
. همدلته دچا کور کی پریږدم
. زم کور نه پیسی راخلم
. بیا به ولاړ شو
همداسی می وکړل خو ډیره ناوخته
شوه دسهار رڼا په هره خوا خوره شوه
مور هم خار ته نږدی وو
ډیر ژر خار ته او سیده خپل ماما کره
ولاړم
ماما می خه سړي وو
زما دملگري پشان وو

خو حی زما یی دا حال ولید خفه شو.

ډیر زیات خفه شو.

ویل یی خورینه نو پردی تور سری

دی دڅه لپاره راتختولی

ماورته وویل: ماما جانہ ته ولی په ما

باور نلری

دا انچونی ما راتختولی ندي ثنا هم ورتہ

وویل: هو وروره دی حوان خو مور

دبی عزتی نه بچ کرو

ماما می ډیر په سختی قانع کر

که ریشتیا ووايم زما چی کومه انجلی

. په نوم وه

زما هیڅ نه وه خوځه ځکه خاموشه

انجلی وه

هیخ کار کی به یی زما کار کی نه
لرلو

هیخ به راسره نه گر خیدله

او نه به یی هم دمینی خبری کولی

بس دنفرت خبری ورته پیری خی

یادی وی هر وخت به یی ویل چی

پلار می پیر سخت سری دی

او پودی کی رانه مالگه لگه زیاته

سوی نه وی بیا په غوصه وی

په ورو ورو خبرو غوصه کیری او نن

خفه یم نن درسره بیرون نسیم تلالانی

بس په ورین تندی راسره نه مخامخ

کیدله

ما چي دڻه وخت نه خپله نامزاد ليدلى
وه دانجونو دنوم نه مي نفرت راتللو
ځكه هغه ډيره دغم نه ډكه وه او
دخوشحالي هيڅ څرک پکي نه وو
داشپه اورځ مو دماما کره تيره کرله
په سبا مي ماما راغي ويل يي پاڅه
. علي پاڅه

زه په بیره له خوبه راپاڅيدم
ما ورته وويل: ولي ماما څه درپيڅه ده
.

ويل يي ستاسو په کلي بيگاه دشيپي
ناوخته روسانو بمبار کړيدى
او ويل کيږي چي ستاسو کلي کي ډير
کم نفر ژوندي پاتي دي

زما ستوني وچ کلک شو نوره می
خبره دخولی نه راونه وته
رپا و نیولم

خپله زبیده می رایاده شوه
پلار جان مور جانہ نیکه جان ټول قوم
یو یو نفر می سترگو ته سترگو ته
کیدل

انجونی می همدلته ته پریخودلی او زه
په منده موټر کی کښیناستلم
دماما خپل موټر وو هغی کی روان
سوم

ډیر په بیره می خان تر خپل کلي
ورساوه

خو چی ومی لیدل دکورنی ټول غړي

می هاخوا دیخوا مره پراته وو
دومره خوک نه وو
چی دوی یی خاورو ته سپارلی وای
بس په ټولو خپلو کی می یوازی دغور
نیکه پلار ژوندی وو
دانو قدرت فیصله وه چی چاته مرگ
لیکی او چاته ژوند ماما او یو څه نور
خپلوان راغلل
بس جناز وته مو بغیر زما او دماما نه
نور هیچا هم ونه ژړل
مامی خپل دغور نیکه پلار چی خبری
یی هم نشوی کولای خو ددر د اندازه
یی کیدله
موټر کی واچاوه او بنار کی می خپل

دماما کور ته راوستلو
نيکه مي سخت خفه وو خو ثنا دوی به
ورته تسليت ورکاوه
مور چي هرکله مو جنازي خاورو ته
وسپارلي

زه په خپل موټر کي راروان شوم
دخپل ماما سره خار ته خو په برکوټ
کي يو ځل بيا دطيارو خکار شو

دطيارونه ډزي شروع شوي ما
هوښياري وکړي دموټر نه کيوتم او
ديو غټ گټ لاندی مي ځان واچاوه
ماما اونورو خپلوانو ته مي هم چغی
. وکړي چي راشي خو بيريدل
داوخت طيارو په موټر غټ بم

راو غورخاوه

. او موټر سره دماما زري زري شو

. ما زړه دخلاصه چغي ووهلی

دخپل خدای نه می گيله وکړه چی ای

.خدایه داز ما دکومی گناه سزا ده

.دژوند نه زما هم زړه مات شوی وو

طیارو مخی ته ودریدم ما ویل پریده

چی ختم می کی سترگی می پتی کری

وی

خو نه پوهیږم چی ولی طیارو ما باندي

.یو ډز هم ونکړ

. او پنا شوی

بس دهمغی ورخی نه وروسته می

.دمرگ ډار ورک سو

حُڪه چي ڪه تقدير ڪي دي مرگ نه
وي ليڪل شوي نو دچا هغه پلار دي
هم نشي وڙلاي. ما دهمغي ورخي نه
. ٽوپڪ په اوڙه ڪر
او دا مي قصد شو چي ددي وطن نه به
روسان وباسم

زه په ننڱرهار ڪي دعلي په تمه وم
چي علي به ڪله رازي
. خو علي بيخي ورڪ سو

خه وو دري ورخی وروسته راغي او
ويي ويل چي روسانو اطرافو کی يو
کلی هم ندي پريخی او ټول يي بمبار
کريدي.

او زی چی خو پخیر پيخور ته علي
خپل غور نيکه په شا کړ او مور
ورپسی شو.

خه وو تر اطرافو پوري موټر کی
ولاړو خو هغی نه وروسته علي خان
سره يو ملگری راوستی وو.
هغی ته يي موټر حواله کړ.

نور نو مور پياده روان شو علي ډير په
سوچونو کی ډوب و ما ورته
وويل: گوره علي داز مور قسمت دی

چی پاکستان ته روان یو
او هغه هم ستا قسمت وو چی کورنی
. دی ټوله په حق ورسیده
علي ددر د نه ډکه موسکا په خوله
. راوستله
ویی ویل : مور افغانان هم عجیبه خلک
. یو
. چی څه مو دوسی نه بره شي
بیا یی په قسمت ور تاوان کړو
څومره خوړ ژوند و زما هر سهار به
می نهه بجی ځان خپلی کوکو ته
ورساوه
دمازیکر په خوندوره هوا کی به
. زبیدی منگی په سر کړ

شینگی لمر به بی دزنی دری خالونو
ته سمه خلا ورکوله

زه به ورته دگودر بلی غاری کی
ننداری ته ناست وم

ریشتیا هم زه پیر ناشکره یم ریشتیا هم
سترگی بی تکی سری شوی گوتی بی
ورته و نیولی یو شیبه په گوندو
کبیناست

درد سلگی بی وو هلی ماته بی هم ژرا
راوسته سخته بی وژرولم

مور دری خویندی بی سر نوشته
راونی وو پاکستان ته هیخ سر نوشت
مونه وو معلوم

چی راتلونگی کی به خه کوو

مور خبر نه وو خو يو دم مو مخی ته
عسکر راووتل

يو دم يي وويل : دوست يا دشمن علي
بغير دسوچه يي دخولی ووتل دشمن
چغه شوه هورا

خو دا وخت يو حوانه انجلی دشاخوانه
راغله سړی ته يي دپخوپه ورون لاس
وواهه ورته ويي ويل: دوست دوست
بس خه وو عسکرو علي ته هيڅ ونه
. ويل: خو بس دحان سره يي بوتلو

مور ته علي وويل :چی دا خلک چی
کمی روان دي هماغسی تاسی هم
ورزی

زه انشاالله ددی خلکو نه حان

خلاصووم او درزم

. او خپل نيکه يي ماته را په اوږه کړ
اوف څومره دروند وو هغه سپری الله
تعالی دی راته بېښنه وکړي زه چی لږ
مخکی ولاړم نور می داسپری نشو
ورلای

بس همدلته رانه پاتی شو ځکه چی نور
خلکو منډه وهله

په اطرافو کی یو کلی هم داسی نه وو
چی بمباري پري نه وي شوی
. ټول کلي بمبار شوي وو

روسانو فکر کاوه چی که چیرته
داطرافو کلي بمبار کړو نو خاریان
خو هڅی هم جنگ نکوي

حڪه دخار خلك دومره زړه نلري
بس وطن يي راته كندى كپرى كړ خو
هيڅ نړيوال سازمان يي تر اوسه
پورى پښتنه ونكړه

ولى چى زور ولرى نو نړى ټوله ستا
ده بيا نو نړيوال سازمان پكى لا چا
راوستى

سكندر بابر او فرعون ټولو زور
درلود چى په نړى يي خپله حكمراني
كوله او په ټوله نړى كى يي خهل
رواجونه مروج كړي ول

وس امرىكا او برىتانىا زور لري چى
په ټوله نړى كى يي خپل رواجونه
مروج كړي دي

لکه پین شرت کول نیکتایي اچول کیره
خریل ویختان نیمایي سر کمول او
نیمایي نه کمول
او ډیمو کراسي
او بریتانیا زور لري چی انگلش یي
دنړیوالی ژبی په توگه په هر نامرده
منلی ده.

داتول هغه څه دی چی دزور په
واسطه په ټولو نړیوالو منل شوي دي
لکه څنگه دلوی احمد شاه بابا په وخت
کی په هندوانو دپټکي وهل منل شوي
وو دگیری پریښودل منل شوي وو په
دا زمونږ رواجونه دي
او رواج په هنري ډول په یوه ټولنه کی

خيريزي.

لکه در سنيو په تبليغاتو دخوانانو په
عصريتوب او دچالاکو خلکو په پيدا
کولو سره او د مهلي دداسي خلکو په
لاس کي نيولو سره په خلکو باندی
خپل رواج منلی شو چی دهغوي نظر
. ته ټول وطن او ټول قوم احترام لري
لکه ليکوال ژورناليست او دپوهی نه
ډک انسان

مورن پاکستان ته ولاړو خو غټ ارمان
. می دهغی نه وروسته داشو

. چی یو حل علي ووينم

او ورته ووايم چی ستا پلار رانه په
لاره کي پاتی شو

خدای خبر هغه به می و بینی کنه
خو که ویی بینلم ټول کو هات کمکول
کیم ته میلمستیا کووم
خوزه فکر کووم علی یی وژلای دی
حکه که هغه ژوندی وای نو هرو مرو
دلته راته .

ماسره په کور کی دری پیغلی وی
ماته علی ویلی وو چی زه دی نه بینم
که چیرته دی بیا عیاشی ته لاس
واچوو .

خو هیخ لاره نه وه حکه چی خورگانو
سره می چا واده نه کاوه
او زموږ هم داسی هیخ اثره نه وه چی
دخپلی گیدی غت دوزخ پری رادک

کړو.

بس دهمغی ورځی نه زه او خویندی
می دمیکدو شولی

مورن خو فکر کاوه چی که سړی دیوی
بنځی سره یوځای شي نو هغی سړی
ته به دسکون احساس کیري
خو نه داسی نه وه

ټول سریان چی دلته راتلل

بیرته چی به وتل خفه به تلل

نه پوهیرم دي کی څه راز دی خو

دومره پوهیرم چی هر سړی ضمیر
لري.

او امکان لري دوجدان عذاب دا خلک

. هیڅ خوشحالی ته نه پریخودل

لکه ز مورن پشان مورن هم هر ه ورخ مړه
کيدلو او بيرته به ژوندي کيدلو
ز ما تمه خالي علي ته وه چی هغه به
راشي او مورن دري خويندي به له دی
دوزخ نه وباسي

. خو علی تر لسو کالو رانغی
ز مورن ددری خويندو پښتنه مو په دی
لس کالو کی نه ورور وکرله او نه
پلار

نه توبه پښتنه يي امکان لري کړي
وي.

.خو مورن دهغوي څخه ډير لری وو
او که مورن يي پيدا کړي هم وای نو
دمرگ نه بغير به يي کومه بله ډالی

راته نه لرله
حُڪه يوه فاحشه چي ٽول عمر په
میکډو کی دخلکو په اشارو څرخي
هغه به څنگه يو چاته ورور وايي

پای

دناول بلی برخی ته په طمع شی
نور به یی درته په بله برخه کی نشر
کړو.

وس مهال مور دلوی امپراتور ابدالی
. بابا ناول په لیکنه کی بوخت یو
دهغی دنشر نه وروسته به دمسافری
پیغلی ناول دوهمه برخه نشر کړو
مننه.

سادات

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**